

Virgil Chiriac

LACRIMILE
LĂCRĂMIOAREI

LACRIMILE LĂCRĂMIOAREI

A fost cândva un împărat care avea două fete. Dar pe cât de frumoasă, frumoasă fără de asemănare, era una dintre ele, Cătălina, pe atât de puțin dăruită era cealaltă, Lăcrămioara.

Ș-apoi feciori de împărați și voinici din lumea largă, fără număr, veneau s-o pețescă pe Cătălina. Aceasta, știindu-se atât de arătoasă, hotărâse să-l ia soț numai pe acela care-i va aduce trei daruri, cele mai de preț din câte se află.

De dragul ei, pețitorii se încumetau la încercări atât de grele și atât de anevoioase, încât toți își pierdeau viața.

Într-una din zile, Lăcrămioara, cu obrajii înfloriți de lacrimi, își luă îndemn și-i vorbi Cătălinei:

– Surioară, surioară, cum de nu ți-e milă de tinerețea atâtor voinici care-au pierit din dragoste pentru tine?! E vremea să-ți alegi un soț căruia să nu-i mai ceri ceea ce nu stă în puterea oamenilor să împlinească.

– Nu! se împotrivi Cătălina. Alesul meu va fi numai voinicul care-mi va aduce cele trei daruri, mulțumită cărora voi fi și mai frumoasă.

- O, surioară, strălucești asemeni stelelor de pe cer și nu se află adaos care să nu prisosească frumuseții tale.

- Taci! se mânie Cătălina. Nu-i e îngăduit unei urâte ca tine să vorbească de frumusețe! Parcă nici nu mi-ai fi soră. Iată: eu sunt înaltă și mlădie, tu ești adusă de spate și pipernicită. Părul meu e auriu și strălucitor, al tău e cânepiu și aspru. Eu am pielea mătăsoasă și albă ca spuma mării, ochii ca două smaralde, sprâncene negre arcuite, gura cum e rodul cireșului și de aceea nu e ochi care văzându-mă nu se minunează! Pe tine însă nu-i stăruie nimănui privirea nici cât arde o scânteie înflorită din amnar.

De-ar fi fost ascuțiș neîndurător de pumnal și nu i-ar fi străpuns mai cu durere Lăcrămioarei inima decât ascuțișul înveninat al vorbelor Cătălinei. Cu glas stins de amărăciune ea îi răspunse:

- Da, Cătălino, e numai adevăr în cuvintele tale. Dar un adevăr atât de crud pentru mine, încât, poate, nu s-ar fi convenit să-l rostească tocmai buzele celei care mi-e soră.

- Hm, soră! îi răspunse Cătălina cu dispreț. Nu vreau să-mi mai fii soră! Apropierea ta îmi știrbește frumusețea, așa cum un nor întunecă lumina soarelui. M-am săturat să te tot văd! Deîndată mă voi duce la tata și-i voi cere să te alunge de-aici!...

E rostuit așa ca dragostea cuprinsă în inima unui tată să fie împărțită deopotrivă pentru fiecare din odraslele lui. De aceea, adânc s-a întristat împăratul aflând vrerea mult frumoasei lui fete.

- Cătălino, Cătălino, grăi cu blândețe, îmi ești fiică și atât de dragă, că nu se află nimic din câte-mi stau în putință să nu fac pentru tine. Pe Lăcrămioara însă n-am s-o alung niciodată.

- Așa?! se încrâncenă Cătălina. Atunci voi pleca eu de la palat.

- Preafrumoasa mea copilă, de bunăseamă că bătrânețea mi-a slăbit auzul. Altfel cum să cred că vrei să mă părăsești tocmai tu, cea mai strălucitoare podoabă a împărăției mele!

Și cu câte alte vorbe, meșteșugit alcătuite, n-a cercat împăratul să-i întoarne Cătălinei gândurile. Dar aceasta nu s-a lăsat înduplecată cu niciun chip.

Pentru a-și scuti tatăl de povara alegerii, Lăcrămioara hotărî să fie după voia Cătălinei.

- De azi înainte, spuse ea, îmi voi duce traiul prin codri și păduri, acolo unde m-am simțit întotdeauna fericită.

Oftă împăratul și, neavând altă cale de ales, îi dădu încuviințare. O îndemnă apoi să ia de la palat slugi, straie scumpe și, din vistierie, galbeni cât pofteste, ca să-și îndulcească amarul pribegiei.

- Nu, tată, vorbi Lăcrămioara, acolo unde merg nu-mi trebuie slugi, straie scumpe și nici galbeni. Frunzișul și scorburile copacilor mă vor adăposti de ploi și furtuni, cu dulceața poamelor și fragedul lujerelor mă voi hrăni, iar florile și viețuitoarele sălbatice îmi vor fi prieteni. Nu-mi vei lipsi decât tu și Cătălina. De aceea vreau să vă rog ceva.

- Te ascult, copila mea.

Îi aminti apoi Lăcrămioara că, după rosturile unui străbun obicei, la zilele de sărbătoare se cuvenea ca împăratul și odraslele lui să se înfățișeze norodului. Ceru, apoi, ca măcar atunci să-i fie îngăduit să se amestece și ea în mulțimea celor care-i vor privi.

- Nu! se împotrivi mâniaasă Cătălina. Să pleci, să ți se piardă urma! Nimic nu vreau să mai amintească norodului c-am avut o soră atât de urâtă.

Adună atunci Lăcrămioara într-o bocceluță puținul care socoti că-i va fi de trebuință și, cu toate împotrivirile bătrânului ei părinte, plecă de la palat.

Merse, merse îndelung și se opri departe, departe, într-o pădure de la marginea împărăției.

Trecură zile și iată că, în zorii unei dimineți, i se ivi în cale un voinic chipeș călare pe un cal alb ca spuma laptelui.

- Cine ești și încotro ai pornit-o, voinicule? îl întrebă ea cu mirare.

- Prin locurile de unde vin Stejărel-Voinicul mi se spune. De mers, merg s-o pețesc pe preafrumoasa Cătălina.

- O, sărman de tine! îl căină ea. De-ndrăgești lumina soarelui și de vrei să ți se mai oglindească în priviri locurile și chipurile care îți sunt dragi, grăbește-te și fă calea întoarsă.

Dar Lăcrămioara nu găsi îndemn cu care să se facă ascultată. Voinicul era dintre aceia care, odată porniți pe un drum, nu se opreau până nu-i aflau capătul. După ce-i făgădui că se va întoarce pe-acolo prin pădure, Stejărel dădu pinteni calului și porni mai departe spre palatul Cătălinei.

Iată că ajunse la porțile împărătești. Pășii printre șiruri de străjeri îmbrăcați în zale, oprindu-se înaintea împăratului și-a mult frumoasei lui fete. Aceasta doar că-i aruncă în treacăt o privire și-i vorbi cu nepotrivită semeție: